HELEN HARDT

BRATŘI STEELOVÉ

ROZUZLENÍ

ROZUZLENÍ

Varování

Tato kniha obsahuje výrazy a scény, včetně vzpomínek na tělesné a sexuální zneužívání dětí, které by mohly některými lidmi příliš otřást. Příběh je určen výhradně dospělým osobám, jak je definují zákony země, kde jste knihu zakoupili. Uchovávejte své knihy i e-knihy tak, aby je nemohli číst nezletilí.

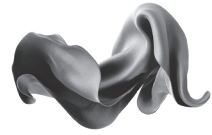
Copyright © 2018 Waterhouse Press, LLC

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Translation © Martina Balzano, 2026
Cover © Daniel Pocar, 2026
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2026

ISBN 978-80-277-8535-3 (pdf)

HELEN HARDT

BRATŘI STEELOVÉ

ROZUZLENÍ

přeložila Martina Balzano

Red

Těm nejbáječnějším editorům – Celine, Michele a Scottovi –, kteří sérii Steelových vylepšili tak, jak bych to sama nikdy nezvládla. A všem fanouškům, kteří se mnou vydrželi celých devět knih a věřili příběhu, jejž jsem vyprávěla. Ze srdce vám děkuji!

PROLOG

Ruby

„Jak ses sem dostal?“

„Stejně jako včera večer.“

„Takže jsi sem tu knihu přinesl ty.“

„Ano.“

„Měl bys vědět, že jsem ozbrojená.“

Usmál se a mnou projelo strašlivé poznání. Jeho úsměv se podobal mému, včetně mírně nižší linie dásní na levé straně úst. Nikdy předtím jsem si toho nevšimla.

„Nic ti neudělám. Nikdy jsem ti nechtěl ublížit.“

„Aha… až na ten den, kdy ses mě pokusil znásilnit.“

„To se nepovedlo. Ale tenkrát jsem byl jiný člověk. Lituju toho.“

„No, už nebudeš mít šanci zkusit to znovu.“ Namířila jsem na něj pistoli.

„Zabij mě, Ruby, a nikdy nenajdeš to, co hledáš.“

„Možná tě prostě chci poslat do pekla.“ Znovu se usmál a já jsem kvůli té podobnosti opět potlačila nevolnost.

„Tak to udělej, Ruby. Stiskni spoušť. Chladnokrevně mě zabij."

Zasmála jsem se. Doopravdy jsem se zasmála! „Chladnokrevně? Děláš si srandu? Byla by to ta nejnenávistnější vražda, jakou kdo kdy spáchal. Ale můžeš si být jistý, že by mi to prošlo. Vloupal ses do mého bytu. Klasifikovali by to jako sebeobranu."

„Tak na co čekáš?"

Na co jsem čekala? Mířila jsem mu pistolí přímo mezi oči.

„Ale když mě zabiješ," řekl, „nikdy se nedozvíš pravdu."

„Už vím všechno, co potřebuju. Znásilnil jsi Ginu. Mučil a znásilňoval jsi Talona Steela. Pokusil ses znásilnit mě. Máš prsty ve zmizení těch holek, které jsem potkala na Jamajce. Pokusil ses zabít Brooke Baileyovou kvůli penězům z pojistky. A jen Bůh ví, jaké další ohavné činy jsi spáchal nebo se na nich podílel."

„Pro všechno, co jsem dělal, jsem měl své důvody. Včetně toho, že jsem tě celá ta léta nechal žít."

„Často jsem o tom přemýšlela," řekla jsem. „Proč jsi mě už dávno neodpráskl?"

Usmál se. „Protože jsem tvůj otec a jsem na tebe hrdý."

Posměšně jsem si odfrkla, i když jsem věděla, že mě mohl kdykoliv zabít. Přesto jsem v jeho odpovědi slyšela zrnko pravdy. „Ale prosím tě."

„Je to pravda. Jsi silná a odhodlaná. Sledoval jsem tě od té doby, co jsi utekla. Chránil jsem tě."

„Chránila jsem se sama, ty sráči."

„Nenapadlo tě, proč asi úřady nechytily patnáctiletou holku? Proč jsi nikdy nebyla zatčená? Proč tě nikdy nikdo neobtěžoval?"

„Byla jsem nenápadná."

„To je pravda. S mojí velkou pomocí."

Žvanil nesmysly. Snažil se mě oblafnout. Celá ta léta jsem se o sebe starala sama. Obrátila jsem řeč na něj.

„Nezajímají mě tvoje důvody pro nic, co jsi udělal.“ Naklonila jsem pistoli. „Rozluč se, tati.“

PRVNÍ KAPITOLA

Ryan

„Pana Wadea včera v noci zavraždili," oznámil nám ředitel věznice.

Krev mi ztuhla v žilách. Ne, že by mi vadilo, že je ten hajzl mrtvý, ale přišel jsem o další zdroj informací.

Talonovi se viditelně ulevilo. Už se s Larrym nechtěl setkat. Když se o to pokusil poprvé, nešlo to zrovna dobře, ale můj bratr byl silný a zvládl by to. Teď už se nemusel přemáhat.

„Zavraždili?" zeptal se Joe.

„Ano. A zdá se, že to udělal někdo od nás."

„Myslíte spoluvězeň?" vyhrkl jsem.

Ředitel si odkašlal. „Nezabil ho jeho spoluvězeň. Pan Wade byl na samotce… pod dozorem, aby nespáchal sebevraždu."

Vytřeštil jsem oči a ty Talonovy vypadaly, jako by mu měly každou chvíli vypadnout z důlků.

„Hlídali ho, protože se chtěl zabít?" ozval se Joe.

„Ano. Náš psycholog zjistil, že u pana Wadea hrozilo riziko sebevraždy. Navíc byl pravidelně napadán ostatními vězni.

Rychle slábl a propadal těžkým depresím. Proto byl umístěn na samotku s dohledem."

Joe se ušklíbl. „Tak vy se snažíte zabránit sebevraždám vězňů. To mě podrž."

„Pořád jsou to lidské bytosti, pane Steele."

„Kdybyste věděli, co ta vaše takzvaná lidská bytost –"

Talon stiskl Joeovu paži. „Nech toho, Joe. To teď nemusíme vytahovat."

„Je nám velmi dobře známo, z čeho byl pan Wade obviněn. Do rozsudku však platí presumpce neviny. A on ještě neměl soudní stání."

Joe se zvedl. „Myslím, že jsme tady skončili. Z našeho drahého strýčka už žádné informace nedostaneme."

„Prosím, posaďte se, pane Steele," pobídl ho ředitel. „Obávám se, že jsme ani zdaleka neskončili."

„Podívejte. Jestli si myslíte, že budu kvůli smrti toho parchanta ronit slzy, jste na omylu," ohradil se Joe a kývl na mě a na Talona. „Jdeme, kluci."

Vstal jsem a Joe zamířil ke dveřím, ale vzápětí se mu postavil do cesty hřmotný dozorce.

„Co se tu sakra děje?" protestoval Joe.

„Posaďte se, jak vám řekl pan ředitel," pobídl ho bachař.

„Děláte si ze mě prdel? Uhněte mi z cesty."

„Joe," mírnil ho Talon. „Pojďme si poslechnout, co nám chce říct." Joe obrátil oči v sloup. „Fajn." Znovu se posadil.

„O co jde?"

„Jak už jsem říkal," pokračoval ředitel. „Udělal to někdo od nás. Ale ne spoluvězeň. Pana Wadea zabil dozorce."

„A proč by nás to mělo zajímat?" opáčil Joe.

„Mělo by vás to zajímat, pane Steele, protože dva z mých mužů pod přísahou vypověděli, že jste je podplatil, aby pana Wadea zmlátili."

Joe vytřeštil oči. „To je blbost."

„O tom nerozhodujete ani vy, ani já. Nicméně, když dojde ke rvačce, obvykle se mezi vězně nepleteme. Nezajímá nás to. Ale vražda? Tu musíme vyšetřit."

„Ujišťuju vás, že ani já, ani moji bratři nemáme s Larryho vraždou nic společného," vložil jsem se mezi ně.

„Možná ne. Ale Larryho Wadea zavraždil jeden z mých lidí. Nemohl to udělat nikdo jiný, protože nikdo jiný k němu neměl přístup. A jeden z mých zaměstnanců se zčistajasna vypařil."

„A dál?" ozval se Joe.

„A dál," pokračoval ředitel. „Zdá se docela pravděpodobné, že tento dozorce mohl obdržet určitou sumu peněz za to, že pana Wadea odstranil. Velkou sumu peněz. Tak velkou sumu peněz, jakou byste si vy tři mohli zcela jistě dovolit."

Joe znovu vstal a vztekle zvedl pěst. „Neopovažujte se to házet na nás."

„Už máme důkazy, že jste podplatil několik dozorců, aby ho zmlátili," dodal ředitel.

„No a? To je jejich slovo proti mému. A neznamená to, že jsem ho nechal zavraždit."

„Ne, neznamená. Ale znamená to, že vás můžu nechat vyslechnout, což taky udělám."

„Na tohle nemáme čas," řekl jsem. „Chystáme se odcestovat, musíme vyřešit neodkladnou záležitost. Nemůžete nás tu držet."

„Máte pravdu. To nemůžu. Ale policie vás chce všechny tři vyslechnout. Do té doby neopouštějte stát."

Joe si promnul strniště na bradě. „Proboha."

„Není to tvoje chyba, Joe," uklidňoval jsem ho.

Talon vzal telefon. „Volám Jade. Potřebujeme právníka."

„Policie vás očekává během dneška," řekl ředitel.

„Moje přítelkyně je detektivka," oznámil jsem mu. „Ujišťuju vás, že s tím nemáme nic společného."

„Pro vaše vlastní dobro doufám, že říkáte pravdu," kývl ředitel. „Ale musíme to prošetřit. Na shledanou."

Všichni jsme vstali, bachař ustoupil ze dveří a nechal nás projít.

„Promiňte, kluci," řekl Joe, jakmile jsme byli z doslechu. „Je to moje vina. Podstrčil jsem jednomu bachaři stovku. Dvakrát."

„Nevyčítej si to," uklidňoval jsem ho. „Všichni jsme chtěli, aby dostal přes hubu."

„A ty jsi to prostě jen zařídil," dodal Talon. „Jako vždycky, velkej brácho."

„Chtěl jsem, aby trpěl za to, co ti udělal," vysvětloval Joe.

„Chápeme to," ujistil jsem ho.

Joe si promnul čelo. „Do háje. Přísahám bohu, že jsem nikomu nezaplatil, aby ho zabil."

„My víme, Joe," řekl Talon. „Mrtvý je nám k ničemu."

„Koukni," řekl jsem. „Zajdeme na policii, řekneme, že s Larryho vraždou nemáme nic společného, a pak můžeme vyrazit."

Talon se podíval na displej svého telefonu. „Jade mi právě odepsala. Domluví nám obhájkyni z nejlepší advokátní kanceláře ve městě a pošle ji za námi na stanici. Všechno dobře dopadne."

Povzdechl jsem si. „No tak jo. A už pojďme, ať to máme za sebou."

Talon a já jsme strnule seděli a čekali, až skončí Joeův výslech. V kanceláři s ním byla i právnička Catherine Foxová, kterou pro nás najala Jade. Prokřupal jsem si klouby levé ruky a nadechl se. Páchlo to tu dezinfekcí s umělou vůní borovice. Antiseptický zápach, trochu připomínající sklep. Protáhl jsem si záda. Plastové židle byly nepohodlné.

„Co jim tak dlouho trvá?" zeptal se Tal a nervózně si propletl prsty.

„To kdybych věděl.“ Opřel jsem si hlavu o zeď a zavřel oči. „Zrovna když jsme byli tak blízko.“

„Snad si nemyslíš, že s tím má Joe něco společného,“ řekl Talon.

Otevřel jsem oči. „Ne, to si nemyslím. Jen doufám, že o tom dokáže přesvědčit poldy. Podstrčil bachařům pár stovek, aby zmlátili Larryho, a to nevypadá dobře.“

Talon si povzdechl. „To ne. Ale v tomto okamžiku je to otázkou okolností.“

„Začínáš od Jade chytat právnický žargon.“

„Tak trochu.“ Podíval se ke dveřím. „Jak dlouho ho tam budou držet?“

Dveře se jako na povel otevřely a vyšel z nich Joe, tmavé vlasy měl ještě rozcuchanější než obvykle. „Tale, teď chtějí mluvit s tebou.“

Talon vstal, přikývl a vešel do výslechové místnosti.

Joe si sedl vedle mě, byl bledý jako stěna. „Mám se tě ptát, jak to šlo?“

„Pěkně mě grilovali. Byl jsem rád, že u toho byla právnička. Ale nic na mě nemají. Ten bachař, který podle nich zabil Larryho, zmizel. A nebyl jedním z těch dvou, kterým jsem dal peníze.“

„Řekl jsi jim o tom?“

„Jo. Advokátka mi poradila, abych vypovídal pravdu.“

„Budeš mít potíže, protože jsi podplatil strážného?“

„Ne. Díkybohu je jim to fuk. Ale já už to nikdy neudělám. I když nemůžu říct, že bych toho litoval.“

„Určitě to bude dobrý. Musíme to dotáhnout do konce, ať můžeme konečně odjet a jednou provždy se vypořádat s Mathiasem.“

Joe si promnul ruce a sklopil hlavu. „Já nemůžu jet, Ryi. Chtějí po mně, abych zůstal ve městě, protože by mohli mít další otázky.“

„Do háje.“ Nevadilo mi, že podplatil bachaře, ale tohle nám hodně narušilo plány.

Mlčky jsme seděli vedle sebe, dokud o pár minut později nevyšel na chodbu Talon.

„Páni,“ řekl Joe. „Mně tam drželi mnohem déle.“

„Já jsem se s Larrym ve vězení setkal jen jednou, a to jenom na chvilku, protože jsem začal vyšilovat. Neměl jsem jim co říct.“

Bylo překvapivé, že se ho nezeptali, co mu Larry udělal – nebo co mu údajně udělal. Připadalo mi, že Talon měl k vraždě Larryho stejný – nebo dokonce větší – motiv než Joe. Ale to jsem nehodlal zmiňovat.

„Ryane?“ vykoukla ze dveří naše advokátka. „Můžete dovnitř.“

Nadechl jsem se. „No tak jo.“ Vešel jsem do výslechové místnosti. Stěny byly sterilně bílé a jednu z nich pokrývalo velké zrcadlo. Obousměrné zrcadlo? Pravděpodobně. Potlačil jsem nutkání se do něj zašklebit. Dokonce i pach tu byl sterilní, jako by tu všechno polili alkoholem.

Od stolu se zvedl muž v civilu. „Pane Steele, jsem detektiv Andrew Benjamin. Prosím, posaďte se.“ Sedl jsem si a Catherine se usadila vedle mě.

„Jde jen o rutinní výslech. Nemusíte být nervózní.“ Nebyl jsem nervózní – alespoň ne kvůli sobě –, ale chtěl jsem konečně vyrazit na cestu, takže jsem se detektivovi mohl zdát nesvůj.

„Pokud vám vaše advokátka nedá pokyn, abyste neodpovídal, odpovězte na všechny mé otázky pravdivě. Rozumíte, co se od vás čeká?“

Ano, nejsem idiot. „Ano.“

„Výborně. Mám tady záznam návštěv z věznice.“ Vyjmenoval těch pár dat, kdy jsem za Larrym Wadem zašel do vězení. Vyptával se mě na průběh návštěv a já jsem se mu snažil vyklopit všechno, co jsem si pamatoval.

Detektiv byl ve středním věku, šedivěl a řídly mu vlasy. S největší pravděpodobností znal Ruby, ale já jsem se o ní nehodlal zmiňovat.

Udělal to za mě. „Když jste pana Wadea viděl naposledy, doprovázela vás detektivka Ruby Leeová."

„Správně."

„Z jakého důvodu? Tohle přece není její případ."

„Je to moje –" odkašlal jsem si, „snoubenka."

„Opravdu? To je pro nás novinka."

„Je to čerstvé." Sice ještě neřekla ano, ale to byl jen drobný detail, který jsem plánoval co nejdřív napravit.

„Gratuluji."

„Díky." Nehodlal jsem mu vyprávět, že se Ruby o tento případ zajímá z osobních důvodů. Stejně už to nejspíš věděl.

„Pane Steele, nemám žádné další otázky. Děkuji vám za spolupráci. Můžete jít."

Vstal jsem. Neřekl nic o tom, že bych neměl odjíždět z města. Otočil jsem se ke Catherine. „Potřebuju odjet. Brzy."

Advokátka se obrátila k detektivu Benjaminovi: „Předpokládám, že nebude vadit, když Ryan a Talon Steelovi odjedou z města."

Přikývl. „Nevadí. K dispozici nám musí být jen Jonah Steel. Nepředpokládám, že budu mít další otázky na Ryana ani Talona."

Vydechl jsem úlevou. Joe s námi sice nemůže odjet – a vzhledem k Melaniinu těhotenství to nutně nebylo na škodu –, ale já a Talon to můžeme vyřídit sami.

Společně najdeme našeho otce a zabijeme Theodora Mathiase.

DRUHÁ KAPITOLA

Ruby

„Nemačkej tu spoušť, Ruby," řekl a z vlasů mu ukápl pot. „Pokud to uděláš, nikdy nenajdeš Brada Steela. A Ginu."

„Pokud já vím, klidně by už mohli být mrtví."

„Nejsou mrtví. Oba jsou naživu a můžu tě za nimi vzít."

„Nevěřím ti ani slovo. Jsi lhář." Zklidnila jsem svou ruku a musela se ovládnout, abych potlačila nutkání rozhlédnout se kolem sebe. Nemyslela jsem si, že můj otec s někým spolupracuje – Simpson byl koneckonců mrtvý a Wade ve vězení –, ale v zátylku mě tlačil divný pocit, jako by mě někdo sledoval. Začala jsem pomalu ustupovat k nejbližší zdi.

„Nezabiješ mě," řekl, „protože mě potřebuješ. Teď, když je Larry Wade mrtvý, jsem jediný –"

„Cože? Wade je mrtvý?" Sevřela jsem zbraň pevněji, aby se mi netřásla ruka. Jestli je Larry mrtvý, Ryan a jeho bratři nikdy nezískají potřebné informace. Můj otec byl jejich jediná šance.

„Přesně tak. Takže mě potřebuješ živého. Odejdeme odsud společně. Hned teď."

„Na to zapomeň. S tebou nikam ne–“

Ústa a nos mi zakryl vlhký kapesník a já se instinktivně nadechla. Červené víno, rum a chemikálie. Nasládlý pach hniloby.

Chloroform.

Měla jsem se otočit, když jsem pojala podezření, že tu nejsme sami.

Upustila jsem zbraň a popadla toho člověka – kdo to byl? – za mými zády.

Obraz mého otce přede mnou ztrácel pevné obrysy. Nedýchej. Nedýchej.

Z bavlněné látky vzlínal odporně sladký pach. *Nedýchej. Nedýchej –*

Ale musela jsem.

Nadechla jsem se a podlomila se mi kolena. Zhroutila jsem se na podlahu. Můj otec a ta druhá rozmazaná postava – mžourala jsem, ale nedokázala jsem rozeznat žádné rysy – se nade mnou sklonili.

Pak mě obklopila temnota.

Ryan pravidelně přirážel. „Miluju tě, Ruby. Miluju tě, zlato.“ Rytmus jeho slov se shodoval s rytmem jeho pohybů.

Miluju tě. Miluju tě.

A pak –

Neskutečný bolehlav, jako by mě s každým úderem mého tepu uhodilo do hlavy kladivo. Tvář jsem měla přitisknutou k něčemu studenému a tvrdému. Pootevřela jsem oči, ale neviděla jsem nic než šedý povrch. Jazyk se mi lepil na patro. Zkusila jsem se pohnout, ale nešlo to. Pomalu jsem ho oddělila a připadalo mi, jako bych s ním strhla i vrstvu kůže.

Voda. Potřebuju vodu.

Otevřela jsem oči ještě o kousíček víc. Pořád samá šedá, ale pár metrů přede mnou bylo ještě něco. Bílá skvrna. Vzduch

byl prosycený zápachem rozkladu, jako bych stála vedle hromady kompostu.

Znovu jsem stiskla víčka a snažila se zorientovat. Kde to jsem? Milovala jsem se s Ryanem…

Ne. To byl jen sen. Poslední, co jsem si vybavovala –

„Hej," ozval se tichý hlas. „Jsi vzhůru?"

Patřil ženě. Zkusila jsem natáhnout ruku k té bílé věci… Zamžourala jsem. Byla to… konvice. Ano! Možná je v ní voda! Moje vyprahlá ústa zajásala.

Znovu jsem se k ní natáhla – proč je nakloněná? –, ale moje ruka odmítla fungovat. Signály z mého mozku nedoputovaly až do končetiny. Pak mi zacukalo v ruce a moje paže se o kousíček posunula. Pak o další.

„Pomohla bych ti, kdybych mohla," řekl hlas.

Nepotřebovala jsem pomoc. Potřebovala jsem, aby bylo všechno rovně. Co se to dělo?

Celé tělo mě bolelo. Ne jako modřiny nebo rány, ale byla jsem malátná, jako bych se zotavovala po chřipce. Něco nebylo v pořádku. „Bude to dobré." Zase ten hlas. „Jsem tak ráda, že jsi tady, Ruby."

Ruby? To jsem přece já. Ruby. Ta žena mě znala?

Jak si mé oči zvykaly na temnou šeď, všimla jsem si postavy, která také seděla v divném úhlu. Proč bylo všechno tak nakloněné? Znovu jsem se pokusila pohnout a něco mě škráblo po tváři. Zkoušela jsem to odehnat, ale moje druhá ruka se nechtěla pohnout. Vlastně jsem ji ani necítila.

Co to –

Pak mi to došlo. Ležela jsem. Na šedé podlaze. Do tváře mě škrábal drsný betonový povrch a druhou ruku jsem měla přiskřípnutou pod tělem. Proto bylo všechno nakřivo.

„Pomalu. Budeš v pořádku. Drogy naštěstí už přestávají účinkovat."

Drogy?

Jasně. Ten chloroform. V mé mysli se vynořily útržkovité obrazy. Otec mě zdrogoval a přivezl mě sem. Bůhví, kde jsem se ocitla.

Měla jsem toho hajzla zabít, když jsem měla příležitost. Měla jsem tu spoušť zmáčknout. Měla jsem…

„Kde to jsme?“ zeptala jsem se. Tedy v duchu. To, co mi vyšlo z úst, znělo spíš jako: „dé tó sé?“

Ale ten hlas mi rozuměl. „Na kolejích. Takhle tomu říkají oni. Ve skutečnosti jsou to spíš vězeňské cely.“

Vězeňské cely? To mě probralo. Přinutila jsem své ztuhlé svaly k pohybu, vyškrábala se z podlahy a nahrbeně se posadila.

„Máš štěstí,“ řekl hlas. „Nejsi spoutaná řetězy. Zatím.“ Zamžourala jsem na její postavu, moje oči si ještě pořád nepřivykly na tmu. Měla na sobě otrhané tričko a tepláky.

Na jedné ruce měla něco jako pouto, bylo připevněné k řetězu, který končil někde, kam jsem neviděla.

Podívala jsem se na své ruce a pak na nohy. Mluvila pravdu. Mě nespoutali. Pořád jsem měla na sobě pracovní oblečení, na ramena mi padaly rozcuchané vlasy.

Můj mozek stále nefungoval, jak by měl, ale moje fyzické tělo převzalo kontrolu. Sáhla jsem po konvici. Díkybohu! Byla plná vody. Sice v ní mohly být další drogy, ale v tu chvíli mi to bylo jedno.

Žízeň mě ovládla.

Hltavě jsem pila, až mi voda stékala po bradě na košili. Po pár vteřinách jsem si konvici se sebezapřením odtrhla od úst. Nechtěla jsem, aby se mi udělalo špatně. Nebyla jsem si jistá, kdy jsem naposledy jedla.

Otřela jsem si bradu do rukávu a rozhlédla se po temné místnosti. V jednom rohu stál záchod a umyvadlo a válelo se tam několik potrhaných dek. Betonové zdi byly vymalované na šedo. Podlaha pode mnou byla tvrdá a šedá, jako na stavbě

v nedokončeném suterénu. Na jedné stěně byly dveře a na druhé zamřížované okénko.

Dovnitř nepronikalo žádné denní světlo. Musela být noc. „Kde to jsme?“ zeptala jsem se znovu.

„Už jsem ti to řekla. Na kolejích.“

Zavrtěla jsem hlavou a údery kladiva v mé lebce zesílily. „Ne. Myslím zemi. Jsem pořád v Coloradu?“

Uškliblа se. „V Coloradu? Ruby, jsi daleko od Colorada. Nejsem si úplně jistá, kde přesně jsme, ale je to někde v Karibiku.“

V Karibiku? Co to – Ne. To není možné. Nebyla jsem pryč tak dlouho. Asi jsem ji špatně slyšela.

Pořád mluvila, ale já jsem jejím slovům nerozuměla. Zvuk jejího hlasu mě dráždil. Už jsem ho někde slyšela. Což dávalo smysl, protože mě oslovila jménem.

Promnula jsem si spánky a snažila se utišit to dunění. Pořád jsem neviděla jasně. Moje společnice vypadala jako blondýnka. Vlasy měla sepnuté, ale nedokázala jsem rozeznat její rysy. „Jak to, že mě znáš?“

„Potkaly jsme se na Jamajce, pamatuješ? Já jsem Juliet.“

TŘETÍ KAPITOLA

Ryan

„Ruby? Ruby!“ Dveře do jejího bytu byly odemčené a já jsem je otevřel, Talon stál za mnou. „Kde jsi?“

Bylo skoro pět odpoledne a celý den se mi neozvala, přestože jsem jí každou půlhodinu psal.

Nepřišla do práce. Volal jsem tam a řekli mi, že se ráno nepohodla s vedením kvůli dovolené a dala výpověď. Její nadřízení zřejmě nechtěli, aby si po tak krátké době zase brala volno. K odchodu od policie mohlo Ruby přimět jediné – možnost postavit svého otce před soud. Její práce tvořila důležitou součást jejího života a identity.

Horečně jsem prohledával její malý byteček. „Sakra, kde může být?“ Kůže mi mravenčila nervozitou a pak mě zachvátil strach.

„Uklidni se, Ryi.“ Talon prošel kuchyní. „Jsem si jistý, že je všechno v pořádku.“

„Nic není v pořádku, Tale. Napsala by mi. Proboha, vždyť jsem ji včera večer požádal o ruku!“

Talon se prudce otočil a pronikavě se mi zadíval do očí. „Co že jsi udělal?“

„Požádal jsem ji o ruku.“

„Myslíš to vážně? To je skvělá zpráva.“

„Zas tak skvělá není. Zatím tak docela neřekla ano.“ Prohrabal jsem její obývací pokoj, podobně jako tenkrát, když jsem pod jejím gaučem našel tu feministickou knihu.

„Sakra, Ryane. Vždyť jí tu z toho uděláš kůlničku na dříví. Navíc nejsi profík. Nechceš přece zničit stopy, které by poldové mohli využít.“

V hlavě mi vířily možnosti, žádná z nich nebyla dobrá. Nejlepší alternativou, která mi rychlostí světla bleskla hlavou, byla ta, že Ruby moje žádost o ruku vyděsila, takže utekla.

Kdykoliv jindy by mě zdrtilo, kdyby to byla pravda. Ale dnes? Dnes to byla ta nejlepší možnost. Což znamenalo, že nebyla správná.

„Hledej cokoliv,“ poručil jsem mu. „Určitě k ní přišel Mathias. Musel ji unést.“

„Zavolám policii. Možná by mohli vystopovat její mobil.“

„To pomůže, jen když ho bude mít u sebe.“ Sevřel jsem ruce v pěst. „Bez telefonu nebo zbraně by se nehnula z domu, ale co když…“ nedokázal jsem se přimět tu větu dokončit. Co když… Mohlo se stát tolik věcí. Její otec byl šílenec. S největší pravděpodobností právě nechal zabít Larryho Wadea. Teď byl opravdu sám, a pokud měla Ruby pravdu, docházely mu peníze.

Talon ukončil hovor. „Poldové udělají, co bude v jejich silách.“

O tom jsem nepochyboval. Taky jsem nepochyboval, že to nebude stačit.

„Do háje.“ Zhroutil jsem se na její gauč a zabořil pohled do země. Podušky se pod mou vahou oddělily a něco se mezi nimi zalesklo. Zlato.

Sáhl jsem po něm a vytáhl na světlo drobný šperk. Okamžitě se mi zrychlil tep, jako by někdo dupl na plyn. „Podívej se, co jsem našel."

Talon se posadil vedle mě. „Co je to?"

Natáhl jsem k němu ruku. „Podívej se sám."

Zkoumavě si ten těžký prsten z osmnáctikarátového zlata prohlížel. „To mě podrž."

„Byl tu její otec. Unesl ji. Vím to. Ukaž, musím si ten prsten prohlédnout."

Talon mi ho vrátil. Do puntíku se shodoval s prstenem Toma Simpsona. Snažil jsem se rozluštit rytinku na vnitřní straně. I ta se shodovala s tou Tomovou, ale našel jsem ještě něco – něco, co na Tomově šperku nebylo.

Ztuhla mi krev v žilách.

Bylo to jméno vyryté elegantním písmem.

Bradford Steel.

O dvacet čtyři hodin později jsme s Talonem dorazili do Kingstonu na Jamajce.

Nadechl jsem se vlhkého tropického vzduchu prodchnutého sladkou vůní jasmínu a manga a zaplavil mě ohromující klid. Zoufal jsem si kvůli Ruby. Poslední den a půl se moje myšlenky točily výhradně kolem ní, ale teď se ve mně rozlil pocit míru.

Byl jsem na správném místě. Nebyl jsem si jistý, jak to vím, ale věděl jsem to. Tady najdeme pravdu.

Čekali na nás dva muži – řidič limuzíny, který od nás převzal zavazadla, a soukromý detektiv, kterého jsme si najali.

Byl to kus chlapa s tmavě hnědou pletí a širokým úsměvem. Podal mi ruku. „Pánové Steelové. Já jsem Rajae Williams."

Talon si s ním potřásl rukou. „Já jsem Talon Steel. Děkujeme, že jste si na nás udělal čas, pane Williamsi. Slyšeli jsme, že jste nejlepší."

„Říkejte mi Raji," odvětil svým jamajským přízvukem. „A slyšeli jste správně. Z toho, co jste mi zatím řekli, nás čeká spousta práce, ale pokud peníze nejsou problém –"

„Nejsou," skočil jsem mu do řeči.

„Výborně," kývl Raj. „Na příští dva týdny jsem pro nás rezervoval jachtu. Kapitán je známý svou diskrétností. Vyrazíme dnes večer. Vy dva budete američtí turisté a developeři, kteří objíždějí menší karibské ostrovy, a já budu vaším jamajským průvodcem."

„Pracoval jste někdy na podobném případu?" zeptal jsem se trochu podezřívavě.

„Ano, samozřejmě. Ale nikdy v takovém luxusu jako teď. Pomohl jsem odhalit několik menších pašeráckých skupin. Podle vašeho popisu ale hádám, že teď hledáme větší rybu. Slyšel jsem o těch dvou dívkách, které zmizely z resortu Destination Desire, když jste tu byli před pár týdny. Od té doby se ztratily další čtyři mladé ženy ze tří jiných resortů. Tyhle věci se obvykle stávají ve vlnách."

„Ty dvě skupiny, které jste odhalil," řekl jsem. „Byly na jiném ostrově?"

Raj zavrtěl hlavou. „Jeden tady na Jamajce a druhý sídlil v Dominikánské republice. Jsou všude. I ve vaší zemi."

Polkl jsem. Věděl jsem, že má pravdu, ale z pomyšlení na to, že se ve Státech obchoduje s bílým masem, mi naskakovala husí kůže. A dělo se nám to přímo pod nosem.

Raj pokračoval: „Protože jste mě ujistili, že peníze nejsou problém, budeme mít přístup k dalším informacím. Spolupracuji s informátory, kteří se nestydí brát úplatky."

„S rozdáváním úplatků počkáme, až co nám řeknou," zarazil jsem ho.

„Dobře," souhlasil Raj. „Ale je úžasné, jak pohled na zelené americké papírky dokáže lidem osvěžit paměť. Ti, se kterými budeme jednat, nejsou zrovna výkvět společnosti."

Opravdu? Nic jiného bych ani nečekal. Nesdělil nám nic převratného. A jestli se nám podaří vypátrat Theodora Mathiase a zbavit se ho nadobro, bude to stát za každý utracený dolar. Tom Simpson a Larry Wade byli na věčnosti, a jakmile bude Mathias za mřížemi, Talon se bude moct skutečně uzdravit.

Stejně jako my všichni.

Včetně Ruby.

Kam se sakra poděla? Na zlomek vteřiny jsem zavřel oči. Za mými zavřenými víčky se vynořila její krásná tvář, oči jí zářily… ale pak se změnily. V ledovou modř. Strach. Ruby byla k smrti vyděšená. Najdu tě, zlato. Najdu tě a odvezu tě domů.

Jak jsem tušil, policii se nepodařilo v Rubyině telefonu nic najít. Byl jsem v pokušení požádat Raje, aby ji zkusil najít, ale mohla být kdekoli. Ovšem zeptat se ho by nebylo na škodu.

Rychle jsem Rajovi pověděl o Rubyině zmizení a on začal něco ťukat do telefonu. „Udělám, co budu moct, pane. Pojďme vyrazit na jachtu, ať si můžete vybalit. Poplujeme celou noc."

ČTVRTÁ KAPITOLA

Ruby

„Juliet?“ Pokusila jsem se vstát, ale zakopla jsem a padla na všechny čtyři. „Sakra!“ Rozedřela jsem si dlaně o beton a pěkně to štípalo.

„Opatrně,“ napomenula mě. Měla chraplavý hlas, jako by hodně křičela. Možná pije málo vody.

Zrak jsem měla pořád trochu rozmazaný, ale viděla jsem, že její vytahané tričko i tepláky vypadaly zašle a umazaně. Znovu jsem zamžourala a tentokrát jsem dokázala líp zaostřit. Během těch pár týdnů, co jsem ji neviděla, se jí propadly tváře a na bradě a čele se jí vytvořily strupy. Kůže kolem jejího pravého oka byla nažloutlá a připomínala zpola zahojený monokl.

„Chvíli trvá, než se drogy z těla úplně vyplaví.“

„Drogy? Byl to jen chlor– Sakra.“

Co nejrychleji jsem se doplazila k záchodu v rohu a začala zvracet. Nevyšlo ze mě nic jiného než žaludeční kyselina. Pokryla mi jazyk hořkostí a mně se z té pachuti znovu zvedl žaludek.

Kdy jsem naposledy jedla? U Ryana jsem si udělala míchaná vejce – bože, tolik jsem chtěla být s ním – a vypila jsem šálek kávy. Je to tak? Snažila jsem se povzbudit svou mysl. Ano, a pak jsem odjela do práce. Nechtěli mi schválit volno, takže jsem musela dát výpověď. Šla jsem se domů sbalit a –

Můj otec.

Odvezl mě sem můj otec.

Takže mě chtěl prodat. Nedalo se říct, že bych byla překvapená.

Do mysli se mi vkradl obraz dvou rozmazaných postav tyčících se nade mnou.

Někdo jiný… Někdo pomohl mému otci, aby mě mohl zdrogovat a unést.

„Juliet…" Můj hlas zněl skoro stejně chraplavě jako ten její.

„Je ti špatně z drog. Než se z toho člověk probere, je to fakt na nic. Obávám se, že to budeš muset vydržet ještě pár hodin."

„Paráda." Znovu jsem se vyzvracela do záchodu.

„Přála bych si, abych ti mohla pomoct. Ale nedostanu se až k tobě."

Ve skutečnosti jsem se dokázala vyzvracet sama, ale bylo to od ní hezké. Ještě jednou se mi zvedl žaludek a pak jsem se zaklonila a nechala se gravitací stáhnout až na záda. Z čela se mi řinul pot. Zkusila jsem zvednout ruku, abych si ho otřela rukávem, ale neměla jsem sílu.

„Jak dlouho jsem –"

Přerušilo mě otevírání dveří. Někdo vešel. Pořád jsem ležela na zádech, takže jsem nic neviděla.

„Připravená na zábavu?" Mužský hlas. Shlížela na mě tvář v masce. „Je v hrozným stavu, ale má fakt pěkný tělíčko."

„Na tuhle nesmíme sahat, pamatuješ?" ozval se další hlas.

Vší silou jsem se snažila udržet oči otevřené.

„Proč?" zeptal se muž, který na mě zíral. „Tady se na nic takového nehraje."

„Tuhle máme zakázanou. Šéf to zatrhl."

„Nemůžeme ji ani trochu oťukat?" Měl hnědé oči. Hnědé a plné zla.

„Jenom když jí neuděláš modřiny. A ty holkám vždycky naděláš modřiny, Bude."

Takže se na mě nesmělo sahat. To nebylo špatné. Ale co to znamenalo pro –

Vytáhla jsem se do sedu. Ten druhý muž otočil Juliet a stáhl jí tepláky z nohou.

„Hej!" Vyškrábala jsem se na nohy. „Nehrabej na ni, ty šmejde!"

„To nevadí, Ruby." Juliet popotáhla. „Nech je, ať to mám za sebou."

„To nepřichází v úvahu." Rozběhla jsem se – spíš jsem se potácela jako opilec – k muži, který si právě rozepínal džíny.

Ten druhý mě chytil paži a zkroutil ji, až jsem vykřikla bolestí.

„Pusť mě, ty zasranej hulváte!"

Ať jsem se snažila sebevíc, nepodařilo se mi vymanit ruku z jeho sevření. Pořád jsem byla omámená a on byl dvakrát větší než já. Moje tělo nechtělo provádět žádné sebeobranné pohyby. Odmítlo se mnou spolupracovat.

„Nemůžu tu jen tak stát a nechat ho, aby tě znásilnil!"

„To nevadí," ujistila mě Juliet znovu.

Ne. Tohle tedy vadilo.

Neplakala. Ani nepípla. Vlastně se ani nepohnula, když ho do ní strčil.

V zatuchlé místnosti se vznášel odporný zápach – hnilobný smrad špinavých těl se mísil s pachem rozkladu a zoufalství. Mohla jsem jen přihlížet, jak se ten tlustý chlupatý zadek pohybuje, když muž násilím vniká do Juliet.

Mohla jsem jen přihlížet.

*